

Geef me ophef, geef me commotie, laat me degene zijn aan wie je blijft denken. Dit hoeft niet per se op een goede manier. Liever niet eigenlijk. Laat me degene zijn die je laat realiseren dat de wereld niet zwart-wit is. Laat me degene zijn die een té uitgesproken mening heeft. Volgens jou.

Ik ben klaar met op eieren lopen, de wereld accepteren zoals hij is. Geef me het idee dat ik dingen kan veranderen. Laat mij discussiëren zelfs als jij gelijk hebt. Laat me vallen maar ook zeker weer opstaan en trap me dan niet meteen weer naar beneden. Want je zult zien: op een dag lukt dat je niet meer. Met elk oordeel en vooroordeel weet ik steeds beter waarom ik ben wie ik ben. Waar ik mijzelf maar al te graag witheet om maak.

Kom maar op met de flauwe grappen over feminisme, geef me maar het gevoel dat ik altijd een stap achter sta. Zeg maar dat het onzin is, dat waar ik voor sta. Maak me maar belachelijk als ik een keer iets doe dat niet bij jouw beeld van mij past.

Ik neem het allemaal voor lief. Slik mijn tegenargument nog te vaak in. Nee, niet bang voor jouw reactie, maar omdat ik weet dat er niet naar geluisterd zal worden. Nog niet.

Ja, ik noem mijzelf een feminist, één in wording, dat wel. De perfecte feminist zal ik nooit worden. Wat is dat eigenlijk? Perfect? Laat het me zelf uitzoeken. Laat me wat zeggen als ik vind dat ik ergens wat van moet zeggen. En wimpel me dan niet weg omdat ik volgens jou al de zoveelste ben die dat zegt. Juist daarom moet ik het wél zeggen.

Ik ben een vrouw, ik ben vóór vrouwenrechten. En ik vind het ook heerlijk om sommige avonden mijn verantwoordelijkheden opzij te zetten. Ja, ik vind het soms ook grappig als vrouwen belachelijk worden gemaakt, en ja, ook ik doe er soms aan mee. Zoals ik al zei ik ben niet perfect. Ik weet dat ik soms onhandige dingen doe. Dat ik misschien niet met die jongen vol vooroordelen over vrouwen mee had moeten gaan. En mezelf vervolgens vertel, "maar hij zag er zo leuk uit". Die persoon ben ik ook. Ik heb mijn zwaktes maar lieverd, ik schaam me er niet voor. Ik zal al die fouten zelfs nog vaak gaan maken.

Maar dan is er het feit dat de mensen die het dichtst bij mij staan hier een mening over hebben. En dat ze het nodig vinden om er wat van te zeggen omdat het volgens hen niet past bij de persoon die ik ben.

Ja ik noem mijzelf een feminist, ik ben een vrouw, ik ben voor vrouwenrechten. Maar ik ben meer dan alleen dat.

Ik ben ook voor alle mannen, ook voor jullie zou ik zo strijden zoals ik voor vrouwen strijd, zoals ik voor mijzelf strijd. Als jullie in onze positie zouden staan zou ik ook vechten voor jullie rechten. Net zolang totdat we in een maatschappij leven waarin gelijkheid niet een *loose term* is om meer likes te krijgen, maar een term die vanzelfsprekend is.

Waar in jezelf zijn niet gekenmerkt wordt door wat anderen goed en fout aan je vinden.

Geef me ophef, geef me commotie, laat me degene zijn waar je over blijft denken. Dit hoeft niet per se op de goede manier. Liever niet. Laat me degene zijn die je laat realiseren dat de wereld niet zwart-wit is. Laat me degene zijn die een té uitgesproken mening heeft. Volgens jou.

Maar geef me geen ideaalbeelden, geef me geen vooroordelen. Zeg me niet wie ik ben. Want ik weet dit zelf nog niet. Ik heb meer in me dan ik zelf nog weet. Een brandend vuurtje in me dat nog lang niet gedoofd is, juist steeds heftiger gaat gloeien.

Wat bezielt mij om dit stuk te schrijven, waarom doe ik zo mijn best hiervoor? Omdat ik een stem heb die ik wil laten horen. Met mijn 19 jaar jong ben ik ondertussen klaar met dat anderen voor mij spreken. Ik heb veel te zeggen, weet nog niet hoe. Zie dit als een begin.

Mijn hart gaat sneller kloppen van het onrecht dat ik zie, van ervaringen die ik meemaak in mijn eigen wereld. Ik word warm van het idee dat ik een verandering kan maken. Noem me naïef omdat ik dit zo zie. Noem me egoïstisch omdat ik dit zo zeg. Maar als ik hier niet mee begin, wie doet het dan? Als we allemaal beginnen met het grote dromen, vooral wij vrouwen, dán kijk ik uit naar mijn toekomst.

Wat bezielt mij?

Het idee dat ik nu bezig ben met het werken aan een toekomst waarin ik graag zou willen leven.

Maud Dik